

— Ние сме сълзигъ на Исуса, предателю, поронени поради твоето зло сърдце! Кажи ни къде е Той? Него търсимъ.

— Махнете се! Не съмъ Го виждалъ. Не Го познавамъ! — крѣскалъ той и махалъ рже, като да се брани отъ роякъ пчели.

Гадинкигъ се махнали. Върнали се въ града да дирятъ Исуса, но Иуда още чувалъ тѣхната жестока присжда.

— Предателъ! — бучали ушитъ му.

— Предателъ! — шепнѣли устнитъ му.

— Да, предателъ съмъ! — кресналъ той. — Ето ме! Сждете ме! Убийте ме! На звѣровегъ ме хвърлете, ако щете! Азъ съмъ Иуда!

Трепнало сърдцето му отъ мжка за Исуса. Заплакалъ. Разкаялъ се, но било вече късно. Сграбилъ вжзела съ паритъ и го покитилъ въ рѣката.

На сутринята ранобудници намѣрили Иуда обесенъ на една стара прегърбена върба. Така Иуда изкупилъ своя тежкъ грѣхъ...

— А свѣтулките, като се върнали въ града, дали сж намѣрили Исуса, бе дѣдо? — запита Ванката съ насълзени отъ умиление очи.

— Не могли. Исусъ билъ каранъ презъ това време отъ сждия при сждия.

Битъ, заплюванъ отъ неговитъ врагове, съ тръненъ вѣнецъ на глава. Та затова и до днесъ Го търсятъ. Ето тая свѣтулка съ фенерчето, дето сега си я видѣлъ, е само една отъ многото прѣснати по цѣлата земя. Тя ми напомни за приказката... И когато другъ пжтъ видишь, сине, такава крилата душица, не я закачай! Тя носи сълза отъ очитъ на добрия Исусъ Христосъ.

Дѣдо Стоичко млъкна. Една главня изпращѣ и разсипа наоколо искрици като запаленитъ фенерчета на свѣтулчицитъ. Лулата на дѣдо Стоичко това и чакаше. Грабна една искра и си разпали загасналото огънче.

Ванката погледна дѣда си смутенъ.

— А пъкъ азъ, дѣдо, — смѣнка той, — да знаешъ само колко свѣтулчици съмъ хващаль! Дали не е грѣхъ?

— Не е, шомъ не си ги мжилъ...

— Не съмъ. Хващаль съмъ ги само и съмъ ги пушаль въ пазвата си. Другарчета да ми бждатъ ношемъ.

Старецгъ се засмѣ. Той видѣ, какъ въ сърдцето на внука му капна една Христова сълза и замѣждука като кандилце.

Ванката се успокои, огъна се въ ямурлучето си, легна край дѣда си и кротко заспа.

Вл. Селяновъ

ЛѢТОТО ПРИСТИГА

Чисто, ведро е небето,
нѣма облакъ да мрачи,
жарко слънце надъ полето
праща огнени лжчи.

Докждето погледъ стига —
нашироко и надлъжъ,
златнитъ жита се люшкатъ
и шуми узрѣла ржъ.

Джхъ разливатъ ароматенъ
вредомъ полскитъ цвѣта, —
свѣткатъ хиляди свѣтулки
между буйнитъ нивя.

Ето лѣтото пристига,
съсъ коса и сѣрпъ въ рже —
и съ вѣнецъ отъ маргаритки,
макъ и златни класове...

Георги Костакевъ